

Sygn. akt IV U 195/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2016r. w S.

odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 1 lutego 2016 r. (Nr (...))

w sprawie A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury od wcześniejszej daty

oddala odwołanie.

Sygn. akt: IV U 195/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 1 lutego 2016 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 20 listopada 2015 r. przyznał A. P. prawo do emerytury od dnia 08.11.2014 r. tj. od daty wskazanej w wyroku Sądu i podjął jej wypłatę od dnia 01.12.2015 r. tj. od następnego dnia miesiąca po rozwiązaniu stosunku pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył A. P. wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do wypłaty emerytury od dnia 8 listopada 2014 r. Na poparcie swojego stanowiska przytoczył wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 17 września 2014 r. w sprawie V U 1128/14 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r. w sprawie I UK 229/06 (odwołanie k.1-2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i argumentację zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wskazując, że podjął wypłatę emerytury od 01.12. 2015r., gdyż do 30.11.2015 r. ubezpieczony był zatrudniony w Zakładzie (...) w S. i w związku z powyższym na podstawie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do emerytury ulega zawieszeniu (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27 listopada 2014 r. ubezpieczony A. P. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę (wniosek 1-2 akt emerytalnych). Decyzją z 30 grudnia 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w warunkach szczególnych (decyzja k. 22 akt emerytalnych). Na skutek wniesienia odwołania przez ubezpieczonego od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie IV U 157/15 zmienił decyzję organu rentowego z dnia 30 grudnia 2014 r. i przyznał A. P. prawo do emerytury od dnia 8 listopada 2014 r. Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się z dniem 29 grudnia 2015 r. (wyrok k. 63 akt emerytalnych).

W okresie od 01.07.2005 r. do 30 listopada 2015 r. A. P. był zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu w Zakładzie (...) w S. jako kierowca, operator dźwigu (świadcstwo pracy k. 409 za wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 16.10.2003 r.)

Dnia 29 grudnia 2015 r. ubezpieczony A. P. poinformował organ rentowy, iż z dniem 30 listopada 2015 r. rozwiązał stosunek pracy i od tego czasu nigdzie nie pracuje (oświadczenie k.62 akt emerytalnych).

Decyzją z 1 lutego 2016 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 20 listopada 2015 r. przyznał A. P. prawo do emerytury od dnia 08.11.2014 r. tj. od daty wskazanej w wyroku Sądu i podjął jej wypłatę od dnia 01.12.2015 r. tj. od następnego dnia miesiąca po rozwiązaniu stosunku pracy (decyzja k. 65 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. P. nie jest zasadne i podlega oddaleniu. W przekonaniu Sądu organ rentowy prawidłowo podjął wypłatę przyznanej ubezpieczonemu emerytury w warunkach szczególnych wyrokiem z dnia 20 listopada 2015 r. od dnia 1 grudnia 2015 r.

Zgodnie z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Analiza art. 103a wymienionej ustawy prowadzi do wniosku, że osoba, która w czasie zatrudnienia uzyskała prawo do emerytury na podstawie ustawy emerytalnej nie może jej pobierać do czasu rozwiązania stosunku pracy, niezależnie od tego, jakie osiąga zarobki. Obowiązek rozwiązania stosunku pracy dotyczył zarówno osób, którym przyznano tzw. wcześniejszą emeryturę, jak i osób, które uzyskały prawo do emerytury uzależnionej od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego.

Bezsporne jest, że w okresie od przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w warunkach szczególnych tj. od 8 listopada 2014 r. do 30 listopada 2015 r. ubezpieczony był zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu w Zakładzie (...) w S. i z tego tytułu uzyskiwał przychody (zaświadczenie wystawione przez pracodawcę za k. 434 akt rentowych). Tak więc przepis art. 103a ma zastosowanie do ubezpieczonego A. P., gdyż przed nabyciem praw do emerytury, w dacie nabycia prawa do emerytury (8.11.2014 r.) i po jej nabyciu kontynuował zatrudnienie u tego samego pracodawcy. Należy również wskazać, iż art. 103a był uznany za niezgodny z Konstytucją, ale tylko częściowo, bowiem wyłączył jego zastosowanie do emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury od dnia 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 7 maja 2015 r. III UZP 3/15, LEX 176358, przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS ma zastosowanie do osób, które przed dniem 8 stycznia 2009 r. nabyły prawo do emerytury w obniżonym wieku a następnie w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. nabyły (i zrealizowały) prawo do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Należy również wskazać, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie między innymi do osób, które nabyły prawo do emerytury po dniu 1 stycznia 2011 r. po raz pierwszy. Ubezpieczony A. P. należy do takich osób.

W wyroku z dnia 12 marca 2014 r. II UK 358/13 LEX 144458 Sąd Najwyższy stwierdził, że wątpliwość co do konstytucyjności zastosowania art. 103a dotyczyła tych i tylko tych osób, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury wówczas, gdy treścią ryzyka emerytalnego było wyłącznie osiągnięcie wieku emerytalnego i stażu ubezpieczonego, a realizacja świadczenia następowała niezależnie od dalszego zatrudnienia a więc tylko tych osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. Zastosowanie art. 103a ustawy w/c wobec wszystkich pozostałych pracowników emerytów, a więc tych którzy uzyskiwali prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. i po dniu 1 stycznia 2011 r. nie narusza wzorców konstytucyjnych przez Trybunał Konstytucyjny.

Podsumowując w związku z tym, że ubezpieczony od 01.07.2005 r. do 30.11.2015 r. kontynuował zatrudnienie w Zakładzie (...) w S. do ubezpieczonego ma zastosowanie art. 103a w/w ustawy.

W tym miejscu należy również przytoczyć stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w wyroku z dnia 16 września 2015 r. w sprawie III AUa 457/15, w którym stwierdzono, iż „przepis art. 103a ma zastosowanie do wszystkich emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury od 1 stycznia 2011 r. i przed dniem 8 stycznia 2009 r. Prawo wynikające z art. 103a powinno być też jednakowo stosowane do wszystkich emerytów, także tych, którzy nabyli prawo do emerytury decyzją organu rentowego w terminie 30 dni od daty złożenia wniosku, jak i tych, którzy nabyli prawo do emerytury wyrokiem Sądu, bez względu na to, w jakim czasie postępowanie sądowe zostało zakończone. Jeżeli wnioskodawca podjął decyzję o kontynuowaniu zatrudnienia w chwili złożenia wniosku o emeryturę, to musiał się liczyć z faktem, że pomimo korzystnej decyzji o przyznaniu prawa do emerytury do wypłaty emerytury dojść nie może z powodu kontynuowania zatrudnienia. W sytuacji, gdyby wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy, to niewątpliwie uzyskałby prawo do wypłaty emerytury od wcześniejszej daty. Nie ma jednak podstawy do ustalenia prawa do wypłaty emerytury w sytuacji kontynuowania zatrudnienia za okres kiedy toczyło się postępowanie w sądzie, bo wówczas stawałoby to wnioskodawcę w korzystniejszej sytuacji od innych emerytów, a prawo nie może godzić w konstytucyjną zasadę równości wobec prawa.” Sąd w całości podziela w/w stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie, które zostało wydane w analogicznym stanie faktycznym co w niniejszej sprawie.

Należy również wskazać, iż Sąd nie jest związany stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r. w sprawie I UK 229/06, na który powołuje się ubezpieczony w treści odwołania, nie podziela powyższego stanowiska i w związku z powyższym dokonał własnej oceny stanu prawnego, co wskazane zostało powyżej.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie.